

Wind is er niet, en de afstand is te klein, dan dat de opvarenden, de beide schoten niet gehoord zouden hebben. 't Is zeker een smokkelaar, daar gaat niets af. De instructie spreekt maar van één waarschuwingsschot. Indien nog een los schot wordt gedaan, kost die beleefdheid tegen een schip, waarvan het vrij zeker is, dat het kwade bedoelingen heeft, veel te veel aan buskruit en er moet dus nu op meer afdoende wijze aan de jonk worden te kennen gegeven, dat we haar moeten spreken. Het bevel wordt dan ook gegeven, om de drieponder met „scherp” te laden en na de waarschuwing van den konstabel, dat alles klaar is; vuur te geven.

De granaat, na eerst een sierlijken boog door de lucht te hebben beschreven, slaat na een oogenblik een berg water, vlak voor de jonk op, en danst dan over de zee heen, om een paar honderd meter verder in de diepte te verdwijnen. Dat ze nu eindelijk daarginds begrepen hebben dat het ernst wordt, blijkt spoedig door het strijken der zeilen en de drukte, die er aan dek heerscht. Nog een 10 minuten, en de stoombarkas schiet het chineesche vaartuig langs zijde, en de commandant springt er met een tweetal gewapende matrozen op over, om te onderzoeken of de papieren in orde zijn en er geen contrabande aanwezig is.

De Engelsche pas, door het bestuur te Penang uitgereikt en voorzien van het stempel van den Nederlandschen consul, is volmaakt in orde. De ladinglijsten komen ook geheel overeen met de lading, die we intusschen ijverig nasuffelen.

Het eenige verdachte van het vaartuig is, dat het zoover uit zijn koers is, daar het volgens de pas volstrekt geen bestemming heeft naar een Atjehsche haven, maar naar Voor-Indië moet. De pogingen om hieromtrent eenige inlichtingen te bekomen blijven echter vruchteloos, daar noch de Nakodah (kapitein) noch een der opvarenden (allen chineezen), een der talen verstaat waarin ze achtereenvolgens worden aangesproken. Het eenige antwoord dat de commandant ontvangt is hoofdschudden en een gekakel van de heele equipage: Joei! thauw! sin! sjau! wing! waaruit een gewoon mensch toch niet wijs kan worden. Als allé talen zijn uitgeput en niets blijkt te helpen wordt den nakodah dan ook maar door gebaren te kennen gegeven, dat hij moet zorgen verder van den wal vandaan te blijven, omdat, hij anders gevaar loopt beschoten te worden. De chinees grijnslacht en schudt met zijn gestaart hoofd als teeken, dat hij begrepen heeft dat het onder den wal niet zuiver is.

Na afloop van het onderzoek, wil de officier met zijn beide helpers weer in de barkas terug gaan, maar juist als ze den voet op den rand van hun vaartuigje zetten, weerklinkt over het heele dek der jonk een vervaarlijk geschreeuw van de 17 chineezen; waarvan er een, waarschijnlijk de hofmeester, op de drie Europeanen komt toelopen.

De haan van den revolver behoeft niet gespannen te worden, de man heeft erg vriendschappelijke bedoelingen in zijn hart, en in zijn handen een